

ŠTVRTÁ KAPITOLA

„Chcel by si byť radšej Trójan či tiger?“
„Mama práve stojí nad sporákom a robí lievance z kukuričnej múky. Dnes je posledný deň registrácie, prv než zajtra začne škola. Viem, že to chcela spraviť skôr, no mala plné ruky práce s nadväzovaním kontaktov s miestnymi obchodníkmi, aby našla podporu na reklamu svojho vešteckého biznisu, prípadne miesto na predaj svojich okultných predmetov. Vysvitlo, že kúsok od mesta pôsobí výrobca sviečok, ktorý súhlasil, že jej pomôže napustiť jej výrobky špeciálnou zmesou olejov – niečo ako kúzlo ukryté v sviečke. Dohodli sa, že budú tieto požiadavkám zákazníka prispôsobené kúsky predávať po meste a mama ich rozpošle aj svojej online klientele.

„Čo je to za otázku? A máme nejaký džem?“

„Jahodový a potom čosi, čo sa volá Saskatoon. Vyzerá to na čučoriedky.“

Vystrúham grimasu. „Skúsím jahodový.“

„Mal by si žiť viac na hrane. Skús Saskatoon.“

„Myslím, že žijem na hrane dostatočne. *Trojan* myslíš tú značku kondómov? A čo to má s tigrami?“

Položí predto mňa tanier lievancov s toastom, zaliatych niečím, čo, pevne dúfam, bude jahodový džem.

„Správaj sa slušne, synáček. To sú školskí maskoti. Chcel by si ísť na školu Sira Winstona Churchilla alebo na Westgate? Očividne bývame dostatočne blízko oboch.“

Vzdychnem si, pretože je to úplne jedno. Budem chodiť na hodiny, úspešne prejdem skúškami a potom sa nechám preložiť. Tak ako vždy. Prišiel som sem zabiť Annu. No uznávam, že kvôli mame by som chvíľu túto maškarádu hrať mohol.

„Ocovi by sa páčilo, keby som bol Trójan,“ hlesnem ticho a mama sa na chvíľu zháči. Potom však obráti svoju pozornosť naspäť k sporáku a posledný lievanec vyloží na svoj tanier.

„Tak zbehnem na Winstona Churchilla,“ skonštatuje. Kolké šťastie! Samozrejme, že som si vybral tú idiotskejšie znejúcu. No ako som spomínal: je to jedno. Som tu kvôli niečomu celkom inému. Čomusi, čo mi padlo do lona, kým som poľoval na Stopára z Dvanásteho okresu.

Prišlo to poštou, čo mi pripadalo šarmantné. Moje meno a adresa na obálke so škvrnou od kávy a vnútri len zdrap papiera s jediným slovom. *Anna*. Napísané krvou. Tieto tipy mi chodia z celej krajiny, ba dokonca z celého sveta. Hoci nie je veľa ľudí, ktorí vedia robiť to čo ja, je celkom dosť ľudí, ktorí moje služby potrebujú, a preto ma vyhľadajú cez tých, ktorí moju prácu sledujú. Síce sa sťahujeme často, no keď ma niekto potrebuje nájsť, nie je to extrémne náročné. Mama dokonca na webstránke oznamuje každý náš presun a zopár otcovým starým kamarátom zvykneme povedať,

kam máme namierené. Každý mesiac mi mojím pomyselným pracovným stolom preletí celá plejáda duchov, od mejlu o miznúcich ľuďoch okolo satanistického kostola v severnom Taliansku až po novinové výstrižky o mysterióznych zvieracích obetách v blízkosti pohrebísk kmeňa Odžibvej na americko-kanadskom pomedzí. Len zopár zdrojov má moju dôveru. Väčšinou ide o otcove staré kontakty; o radu starších čarodejníckej lóže, ktorej členom bol na univerzite; alebo vedcov, ktorých stretol na cestách, alebo cez odporúčania. Presne tým verím, že ma nepošlú do úplného nezmyslu. Skrátka si vždy spravia domácu úlohu.

Počas uplynulých rokov som si, prirodzene, vytvoril aj vlastnú sieť kontaktov. Pri pohľade na naškrabané červené písmená vrezané do papiera, akoby šlo o bodnutia nožom, mi bolo hneď jasné, že tento tip je od Rudyho Bristola. Aké teatrálné! Gotická romanca na zožltnutom pergamene. Všetko nafingované tak, aby to pôsobilo, že odkaz krvou niektorej obete napísala Anna samotná a potom poslala, akoby ma pozývala na slávnostnú večeru.

Rudy Sedmokráska Bristol je hardcore fanúšik gotickej subkultúry z New Orleans. V podstate je to povaláč, ktorý prevádzkuje bar hlboko vo Francúzskej štvrti; stratená existencia, ktorá vnútorne oplakáva, že už nemá šestnásť. Je vychudnutý a bledý ako upír. Na môj vkus na sebe nosí priveľa sietoviny. Na druhej strane ma už priviedol k trom duchom a všetko to boli čisté a rýchle práčičky. Jeden z nich visel obesený v podzemnej pivnici a šeptom cez podlahu lákal nových obyvateľov domu, aby sa k nemu tam dole prišli. Vošiel som, prakticky ho vypitval dýkou a znova vyšiel.

Vďaka tejto zákazke sa mi Rudy zapáčil. Až neskôr som si obľúbil aj jeho prehnane entuziastickú osobnosť.

Keď som otvoril jeho list, neprešla ani minúta a zavolať som mu.

„Nazdar, kamoš, ako si vedel, že som to ja?“ V hlase nemal ani stopy po sklamaní, len nadšenie, ktoré mi pripomenulo decká, ktoré chodia na koncerty skupiny Jonas Brothers. Musím si priznať, že mám fanúšika. Ak by som mu to dovolil, vôbec nepochybujem, že by si navliekol protónový batoh a verne ma nasledoval po celej krajine.

„Samozrejme, že si to bol ty. Na koľký pokus sa ti to podarilo spraviť tak, aby to vyzeralo dôveryhodne? Tá krv je pravá?“

„Prirodzene!“

„Aká krv to je?“

„Ľudská.“

Neubránil som sa úsmevu. „Použil si vlastnú krv, však?“ Na druhej strane sa ozval šuchot.

„Počuj, chceš ten tip či nie?“

„No jasné, len pokračuj.“ Pohľad mi opäť padol na odkaz. *Anna*. Hoci mi bolo jasné, že ide o Rudyho lacný trik, meno napísané krvou malo v sebe nespornú estetiku.

„Anna Korlovová. Zavraždená v roku 1958.“

„Kým?“

„Nikto nevie.“

„Ako?“

„Ani to nikto nevie.“

Začínalo to znieť pofidérne. Vždy predsa existujú záznamy. Prebehne nejaké vyšetrovanie. Každá jedna kvapka krvi